

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/162/2025
Identifikačné číslo spisu:	8820202735
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8820202735.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. Y., narodenej XX. A. XXXX, G. I. XXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., Prešov, Duchnovičovo námestie 1, proti žalovanej obchodnej spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia 7 833,86 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11Csp/132/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. marca 2025 sp. zn. 17CoCsp/26/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 08. januára 2024 č. k. 11Csp/132/2020-253 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 7 833,86 eura spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 26. októbra 2021 do zaplatenia a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vec právne posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 5, § 5 ods. 7 a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Žalobkyňa požadovala primerané finančné zadosťučinenie za porušenie svojich práv spotrebiteľky na základe rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3Csr/1/2017-51 o zrušení rozhodcovských rozsudkov, ktoré priznávali žalovanej sumu 7 833,86 eura v rozpore s dobrými mravmi. Finančné zadosťučinenie v tejto výške aj vzhľadom na zhoršený zdravotný stav žalobkyne považoval súd za primerané.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 20. marca 2025 sp. zn. 17CoCsp/26/2024 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť

žalobkyni 500 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Podľa § 385 ods. 1 CSP zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a zistil, že žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, keď boli zrušené rozhodcovské rozsudky vydané na základe neplatných rozhodcovských zmlúv v dvoch revolvingových zmluvách. Keď žalobkyňa prestala dlh uhrádzať, žalovaná si zvolila alternatívu riešenia sporu rozhodcovským súdom a žalobkyňa sa musela proti takémuto konaniu brániť.

2.1. Konanie žalovanej bolo spôsobilé negatívne zasiahnuť nielen do majetkovej sféry žalobkyne, ale aj do osobnostnej sféry žalobkyne, ohroziť jej sociálny a rodinný život a aj zdravie jej očakávaného dieťaťa. Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia zohľadnil jeho satisfakčný ako aj sankčný charakter tak, aby odradilo žalovanú od ďalšieho obdobného nekalého konania vo vzťahu k iným spotrebiteľom. Zároveň chápal priznané finančné zadost'učinenie aj ako určitú odmenu žalobkyni za to, že bola vôbec ochotná sa už v štádiu rozhodcovského konania pustiť do sporu so žalovanou, ktorá bola ako dodávateľ ekonomicky aj právne silnejšia. Finančné zadost'učinenie 500 eur zabezpečí realizovanie základných funkcií tohto inštitútu a nahradí aspoň čiastočne negatívne dopady na majetkovú a osobnostnú sféru žalobkyne. Sumu 7 833,86 eura priznanú súdom prvej inštancie vyhodnotil ako výrazne neprimeranú, presahujúcu účel tohto inštitútu a v konečnom dôsledku vedúcu k bezdôvodnému obohateniu žalobkyne. Žalobkyni preto priznal ako primerané finančné zadost'učinenie 500 eur; 250 eur za každý rozhodcovský rozsudok, proti ktorému sa musela brániť, vrátane negatívnych dôsledkov, ktoré bola v súvislosti s nimi nútená znášať návštevami pracovníka žalovanej v domácnosti, telefonátmi, SMS, ktoré viedli k zhoršeniu jej celoživotného ochorenia. Podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel do sumy 500 eur a prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol, a to nielen vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadost'učinenie nad sumu 500 eur (do sumy 7 833,86 eura), ale aj v časti úrokov z omeškania.

2.2. O trovách konania rozhodol odvolací súd tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania podľa ustanovení § 255 ods. 2, § 396 ods. 2 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „CSP“). Keďže nárok na primerané finančné zadost'učinenie závisel od úvahy súdu a žalobkyňa bola úspešná v základe nároku, patrí jej ako úspešnej strane sporu čo do základu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní o nároku na úroky z omeškania, ktorý odvolací súd posudzoval samostatne bola úspešná žalovaná. Obe sporové strany preto mali v prejednávanej spore úspech len čiastočný, žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 50 % uplatnených nárokov a žalovaná tiež v rozsahu 50 % nárokov uplatnených voči nej.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v jeho zamietajúcom výroku a výroku o nároku na náhradu trov konania podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a zároveň dôvodnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP má spočívať v tom, že odvolací súd poslal 27. februára 2025 do elektronickej schránky právneho zástupcu žalobkyne správu s predmetom „predvolanie na pojednávanie T:20/3“, úložná lehota správy bola stanovená na 5 dní a správa mu bola doručená uplynutím úložnej lehoty 5. marca 2025. Odvolací súd tak mal konať v rozpore s ustanovením § 32 ods. 2 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), nakoľko svojvoľne skrátil úložnú lehotu správy na 5 dní.

3.1 V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uplatneným proti rozhodnutiu o trovách konania videla žalobkyňa nesprávnosť právneho posúdenia v spôsobe posúdenia úspechu, ktorý je v rozpore s riešením tejto otázky v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 07. mája 2025 sp. zn. 15Co/90/2024; tento v obdobnom prípade priznal plný nárok na náhradu trov konania. V prejednávanej veci sa mal odvolací súd odkloniť aj od judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) vyjadrenej v uznesení zo 17. marca 2015 sp. zn. 3Cdo/20/2014, podľa ktorého ak je príslušenstvo pohľadávky uplatnené iba vo forme percentuálne

určenej sadzby úroku z omeškania bez jeho vyčíslenia, ide o neurčitý nárok, ktorý sa pri hodnotení úspechu v konaní nezohľadňuje. Keďže v prejednávanej veci boli úroky z omeškania uplatnené len vo výške 5 % ročne zo sumy 7 833,86 eura od 26. októbra 2020 do zaplatenia bez ich konkrétného vyčíslenia, mal sa jej úspech posudzovať výlučne podľa istiny, v ktorej bola úspešná v plnom rozsahu. Z toho vyvodzuje, že jej mala byť priznaná plná náhrada trov konania pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní.

4. Podľa vyjadrenia žalovanej nespĺňa dovolanie v časti námietok proti skráteniu úložnej lehoty doručovanej elektronickej správy (predvolanie na pojednávanie dňa 20. marca 2025) zákonné požiadavky. Podľa odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (bod 9.) sa žalobkyňa zúčastnila pojednávania pred odvolacím súdom a túto skutočnosť nenamietala. V súvislosti s rozhodnutím o náhrade trov konania poukázala na neprípustnosť dovolania proti tomuto výroku z dôvodu podľa § 421 ods. 2 CSP.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v ods.1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyvodzovala najmä zo

svojvoľného skrátenia úložnej lehoty na 5 dní s predmetom správy „predvolanie na pojednávanie T:20/3“, čím malo dôjsť k porušeniu § 32 ods. 2 zákona o e-Governmente.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) je taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Podľa § 32 ods. 1 zákona o e-Governmente, uložením elektronickej úradnej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronická úradná správa objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta.

15. Podľa § 32 ods. 2 zákona o e-Governmente, úložnou lehotou na účely tohto zákona je lehota, počas ktorej je uložená elektronická úradná správa považovaná za nedoručenú. Úložná lehota je 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni uloženia elektronickej úradnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inú lehotu.

16. Podľa § 32 ods. 5 zákona o e-Governmente elektronická úradná správa vrátane všetkých elektronických dokumentov sa považuje za doručení, ak je adresátom a) orgán verejnej moci, uložením elektronickej úradnej správy, b) iná osoba ako orgán verejnej moci, a ak sa 1. doručuje do vlastných rúk, momentom uvedeným na elektronickej doručenke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel, 2. nedoručuje do vlastných rúk, v deň bezprostredne nasledujúci po uložení elektronickej úradnej správy.

17. Dovolací súd preskúmal predvolanie na pojednávanie adresované žalobkyni (č. l. 352) spolu s informáciou o prijatí tejto elektronickej správy na spracovanie v Ústrednom portáli verejnej správy (č. l. 354). Odvolací súd pri doručovaní predvolania na pojednávanie určené na deň 20. marca 2025 použil formulár označený ako „Úradný list - fikcia - úradná zásielka“, určený na doručovanie úradných listov podľa § 32 ods. 5 písm. b) bod 2 zákona o e-Governmente (obyčajné doručovanie). Takto odoslaná elektronická úradná správa sa považuje za doručení dňom nasledujúcim po jej uložení.

18. Žalobkyňa bola predvolaná na pojednávanie určené na 20. marca 2025 o 10:35 hod. v budove Krajského súdu v Prešove. Predvolanie bolo doručované jednak právnenému zástupcovi žalobkyne, jednak žalobkyni samotnej, a to prostredníctvom elektronickeho doručovania podľa zákona o e-Governmente. Z informácie o prijatí správy na spracovanie na ÚPVS vyplýva, že správa adresovaná právnenému zástupcovi žalobkyne bola prijatá na spracovanie dňa 27. februára 2025 o 14:17 hod. Podľa elektronickej doručenky bola 05. marca 2025 úspešne doručená uplynutím úložnej lehoty do vlastných rúk.

19. Dovolací súd dáva dovolateľke za pravdu v tom, že zo súdneho spisu nevyplýva, prečo sa pri doručovaní predmetnej elektronickej správy uplatňovala úložná lehota do vlastných rúk a už vôbec nie, prečo sa neuplatnila zákonná 15-dňová úložná lehota, ktorá plynie odo dňa nasledujúceho po uložení elektronickej úradnej správy a ktorá sa vzťahuje na doručovanie do vlastných rúk. Predvolanie adresované právnenému zástupcovi žalobkyne však nebolo písomnosťou, pri ktorej zákon vyžaduje doručovanie do vlastných rúk, ani súd takýto spôsob doručenia nenariadil podľa § 111 ods. 2 CSP v spojení s § 29 ods. 2 zákona o e-Governmente. Nebol preto dôvod viazať doručenie elektronickej správy na uplynutie 15-dňovej úložnej lehoty podľa § 32 ods. 5 písm. b) bod 2 zákona o e-Governmente. Procesný postup odvolacieho súdu pri doručovaní predvolania elektronicou úradnou správou uplynutím úložnej lehoty tak nebol úplne bezchybný, avšak toto pochybenie nespôsobilo zásah do procesných práv dovolateľky v takej intenzite, aby došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Dôvodom je skutočnosť, že predvolanie bolo žalobkyni (ktorá mala byť na pojednávaní vypočutá) doručované aj osobitne prostredníctvom poštového podniku. Zásielka bola podaná na doručovanie 28. februára 2025

pod podacím číslom A. a podľa elektronickej doručenky bola žalobkyni doručená 5. marca 2025. Zo súdneho spisu navyše vyplýva, že právny zástupca žalobkyne aj samotná žalobkyňa sa pojednávania konaného 20. marca 2025 zúčastnili a nenamietali nedostatok času na prípravu na pojednávanie.

20. Dovoláciu námietku žalobkyne týkajúcu sa porušenia práva na spravodlivý proces dovolací súd posudzoval aj z materiálneho hľadiska, zohľadniac, že právo na spravodlivý proces sa týka konania súdov chápaného ako celok [pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08)]. Dovolacia námietka žalobkyne týkajúca sa skrátenia úložnej lehoty na 5 dní pri doručovaní predvolania na pojednávanie je námietkou čisto formálneho charakteru, bez reálneho dopadu na procesné práva žalobkyne, preto je nedôvodná.

21. Žalobkyňa ako porušenie práva na spravodlivý proces namietala nesprávne právne posúdenie rozhodnutia o nepriznaní nároku na náhradu trov konania. Tvrdila, že odvolací súd sa bez dôkladného s presvedčivého odôvodnenia odklonil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, najmä od rozhodnutí z 29. októbra 2015 sp. zn. 2MCdo/13/2014 a z 25. januára 2017 sp. zn. 7Cdo/89/2016, na ktoré poukazuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 07. mája 2025, sp. zn. 15Co/90/2024.

22. Dovolací súd úvodom k veci poznamenáva, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP je nutné považovať za predmet konania nie len žalovanú istinu, ale tiež jej príslušenstvo. Súčasne však konštatuje, že posúdenie otázky nepriznania nároku na náhradu trov konania v súvislosti s procesným neúspechom v časti úroku z omeškania je otázkou právneho posúdenia veci. V danom prípade preto námietka žalobkyne smerujúca proti nesprávnemu právnenému posúdeniu nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd stabilne judikuje, že samotné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že výkon procesných práv účastníka nie je znemožnený tým, že súd vec právne posúdi určitým spôsobom (R 54/2012, 1Cdo/62/2010I, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/70/2014).

23. Žalobkyňa odôvodnila prípustnosť dovolania v otázke nepriznania nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP aj nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý súdny proces a vylučujúcich ľubovôľu súdu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne hodnotiť dôkazy a rozhodnutia náležite odôvodniť (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

24. Po preskúmaní obsahu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý bol napadnutý dovolaním, dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá na odôvodňovanie rozhodnutí podľa § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP aj v časti nároku na náhradu trov konania. Z hľadiska formálnej štruktúry obsahuje všetky podstatné skutkové a právne otázky, ich zodpovedanie a je v súlade s priebehom konania. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vyjadril k podstatnej argumentácii žalobkyne aj žalovanej v rámci odvolacieho konania. V odôvodnení zhrnul spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, obsah odvolania, ako aj právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a reagoval na zásadné odvolacie námietky. V bodoch 17. a 21. svojho rozhodnutia odvolací súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobkyni nepriznal úroky z omeškania ani nárok na náhradu trov konania. Dovolací súd považuje tieto časti odôvodnenia za dostatočné z hľadiska rozsahu aj právnej argumentácie vo vzťahu k námietkam žalobkyne.

25. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto nevyplýva.

26. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

27. Prípustnosť dovolania založeného na neprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 421 CSP) je koncipovaná aj negatívne. V zmysle ustanovenia § 421 ods. 2 CSP nie je dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

28. V danom prípade je dovolací prieskum rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania a priori vylúčený podľa § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). Ustanovenie § 357 písm. m) CSP stanovuje, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 CSP preto v rozhodovanej veci nie je daná (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2021 sp. zn. 1VObd/2/2021).

29. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f) ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.